

SIS PÀGINES DE L'INSTANT INEXACTE

EL POEMA COM A CÀSTIG

Amb voluntat de no mentir
sobre la nostra dolorosa consciència de mort,
sobre aquesta angoixada saviesa de final,

potser sí que confús per la cridòria del mercat de la fe,
però empès pel tossut afany sempre irresolt
de saber si el dolor cronificat té valor transcendent
o tan sols és atzar del món,

un cop més, vers a vers, enfilo el viarany vertiginós
que —diuen— va fins a l'altíssima fondària de ser en el Ser,
que ens ha de redimir del nostre breu estar en el temps

...i un cop més el poema en surt —em surt—
ferit greument per les arestes del no-res.

TRES ESTAMPES

1. HANS

Sol, desorientat,
perdut enmig del torb,
en el color mut de la neu,
sense saber cap on tirar,
sense poder escapar
cap a cap més color,
només blanc sobre blanc,
sense atributs.

2. NONNO

Sense pregària pel sol perdut,
amb el posat adust, soferit,
d'una olivera, fatigat de ser
i amb tot tenaç a donar fruit,
fins que la mort.

3. VAL-MONT

Una glopada d'aire rígid
t'ofega un cor cansat de sang malalta.
L'Obert col·lapsa en mort i exhales
el buit de l'ànima. Cap àngel
t'abraça.

ABRIL

He deixat un any més l'hivern enrere,
i en els sentits potser sí que em sembla néixer,
com un de tants esclats de vida cíclics:
la brisa tèbia, materna;
les olors i els colors pletòrics...
Anònim.

I amb tot, anant pels camins que voregen
conreus i boscos per sentir ben pròxima
tan dolça companyia indesignada,
si em giro amb les paraules
i em dic que vinc cap a mi resurrecte
d'un altre hivern ple d'inclemències,
enmig dels fèrtils verds que broten,
només hi veig una ruïna posseïda d'heura.

JEU DE PAUME

El raig d'un sortidor cau per més alt que sigui,
o la pilota que tirem enlaire —Rilke—,
però, amb el seu esforç per créixer,
l'arbre s'enfila fins a la capçada sense caure.
No accepta el joc d'aixecar-se i postrar-se.
D'arrel a branca, sense defallença,
i en la capçada arrela en l'aire.
L'origen cec de la mort viva, la partida irredimible.
¿Quin sentit té el joc de recomençar-se?
¿Enganyar els dies repetint-los?
Aquell joc malaltís de recaure en fosca
després d'il·luminar-nos, i tornar-hi:
de l'enlluernament de l'esperança de més alta vida
al retrocés cruel de la memòria de la vida extinta.
Terra i cel, vida i mort, són tot, però ¿en quin ordre?
No val la pena reiterar-nos,
com pèndols de migdies i crepuscles,
com cors només mecànics.
El temps és l'Instant inexacte,
i la inexactitud el fa ser exactament irrepetible,
si no és que ens volem reiterar com a farsa.
Potser la veritat és lentitud. Demora.
No arribar mai a ser tot allò que podríem.
La norma eterna d'incomplir-nos com a forma eterna.
Sempre la mort és ara.

TEMPS VENÇUT

Inútils els afanys amb què fem vida als llocs,
amb què bastim babels d'ambició,
per aixecar-nos contra la fugacitat
i proclamar ben alt que som, que hi som,
enmig de la insubstancialitat dels déus.
Precaris fonaments, precària fonamentació
de l'orgullosa arquitectura del destí,
de la soberga edificació de l'esperit,
dels altius obeliscos de l'enaltiment,
amb què voldríem fins i tot irrompre al cel.
A sota sempre hi ha un món deshabitat,
un territori despoblat que ens pensem ocupar,
talment intrusos en l'espai solitari dels morts,
pròfugs refugiats en terra de ningú.
Però els que abans nostre han sigut
sovint imposen el seu ser per sempre absents,
el seu plural record de multitud,
l'immemorable oblit de cadascun,
a la nostra fugaç presència, i tot queda buit
—soledat i silenci més enllà del tràfec i les veus—,
com si assistíssim al triomf del temps vençut,
del temps de l'altra banda de l'Instant.
Cada mort n'és la resurrecció. Qui sap si per això,
quan miro la llum sense sol que queda al cel
poc abans de l'entrada de la nit,
quan es perden els últims rastres de claror i color
i arreu només es veuen formes espectrals,
quan fins i tot els sons s'allunyen irreals,
com si fossin els ecos d'altres sons anteriors,
en mi i en tot, un cop s'esborra la concreció,
no hi trobo més que aquest món desolat,
el món que espera a dintre nostre esdevenir.

«L'OMBRA ÉS AQUÍ AL CANTÓ»
(Herodes, s. – III)

L'espant de les paraules
t'aboca a la perversa paradoxa
del sofriment de l'esperança:
la idea de la mort et posa en fuga
de tu cap a impossibles.
Si no, ¡que fàcil que seria
morir, sense concebre-ho!
Morir com l'animal, que ignora
que amb la mort perd la vida.
¿Has vist mai alentir-se
la respiració de cap malalt agònic?
¿L'últim sospir? ¿El buf que apaga
la flama cada cop més dèbil
dels ulls, fins a la fosca cega?
Lleu, molt lleu, esvanir-se,
com quan s'entela un vidre.
Res més que defallença
d'estar sent una mica d'aire
de la totalitat de l'aire de la vida,
de sobte irrespirable. ¿Te n'adones?
La consciència de ser nosaltres
no és més que la mica d'ànim
que morint se'ns escapa
dels llavis.